

26. szám.
Deczemb. 24-én 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XV. kötet.

Karácsony éjjel.

Azt álmodám, hogy újra gyermek voltam
S a többekkel együtt egy játékboltban
Kerestünk, válogattunk, kéregettünk.
A boltos ott serénykedett megettünk.
Mutatta mi je van? sok czifra bábu:
Dob kemény papirosbul, puska fából,
Fajankó, a ki rángatásra mozdul,
Czifra kisasszony krinolinostul,
Csikók, lovak, a kiknek nem kell abrak,
Trombiták, a mik csak egy hangot adnak,
Ólombul készült francia katonák,
Kik ott maradnak, a hova lerakják.
Muszka diplomata, fejek kaucukbul,
Majd elnyúlnak, majd meg nevetnek csúful,
Circus lovagló amazon hölgyekkel.
Templom a melyre kéregetni nem kell,
Állatkert minden aláírás nélkül,
Ugrókút a maga emberségébül,
Türelmjáték, melynek szövege német,
Összerakásában az ember eltéved.
Kövérfalu kínai pagódlí,
Ki a haza sorsán nem aggódik,
Előre hátra bókoló hinta-ló,

Csak mozog, de nem haladni való,
Szépen kivilágított Betlehem,
Benn angyalok és barmok egy helyen,
Nagy fenyegető angol krampuszok,
Kiknek puskájuk nem lő, csak szuszog,
Medve, mely fiait elnyeldesí,
Bajazzo, ki mindig talpra esik,
Galvanizált arany ezüst halom,
Melyet fölvehetni nincs alkalom.

„No hát fiúk, válaszszatok, mi kell?”
Sorba kérdezték mindeniket
Én csak turkáltam a sok között,
Összekerestem a játék özönt.
De nem, találtam rá, nem volt ottan,
Hiába néztem a játék boltban.

„Hát neked mit hozzon a Jézuska?
Nem kell fakard? nem kell bádoggpuska?”
Mást keresek én karácsony fámra,
Nem nézek én e sok czifraságra.
Egy szép országgyűlés kéne nékem.
Volt már nekem olyan egyszer-kétszer.
A boltos megsimogatá fejem;
„Az pediglen, fiam, nem játékszer.”

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Nem megtagadhatok magamtul azt a kifakadást, hogy nimely doctores juris, in patibus valdefidelium milyen igazságtalanságot elkövetik, mikor azt mondanak, hogy sporolnyi meg kel kezdenyi statusnak a katonakon. Ugyan mit elhuzhatna doktor juris atol szeginy katonától? Talan gomb ne legyen mundurjan? vagy talp ne legyen bakancsan? In meg azt mondok, hogy kel kezdenyi takarikoskodast doktor jurison! Minek az a sok irkafirka! Minek az a nagy alando hadsereg, a ki tollal, meg tintával hadakozza egymás eleniben? Mentül töb doktor, anal töb irkafirka; mentül töb irkafirka, anal töb doktor; mentül töb doktor is irkafirka, anal töb költsig, anal keveseb sietsig.

Azt mondok in, is befogok bizonyitanyi, hogy egy fejös tehiny sokal hasznosab alampolgar, mint egy nimely jurisperitus disputabundus. Ugyanizs: mikor fejös tehenyet behoznak varosba: mar akor megfizeti magairt ilendő accisat. Masodszor megfizeti competens ado riszletet milimajer kipiben; — ha meghalattatik, megfizeti adot husairt miszaros kipiben; adot nyers büriirt timar-cserző kipiben, kisz büriirt csizmadia-varga kipiben, kit szarvait fisü csinyalo kipiben, csontyairt spodium csinyalo kipiben, csontjabul kiszült spodiumirt czukor csinyalo kipiben; spodiumjaval csinyalt czukorirt kavihasas kipiben, is mig azon kívül izs borjujanak a bürit odaagya haza szolgálatyara haboruba valo viselisre. — Hat a juris peritus ur? Aj! Az mar az iskolaba kapja statustul stipendiumot, ha meg nagyob lesz, kapja statustul salariumot, honorariumot, diaetenclasset, pauschalet, quartily pinzt, viaticumot, sportulat, fixumot, accidentiat; — is mikor meghal, nem hogy ü hagyna

statusra valamit, hanem mig ü viszi el status vagyionabul, menyit magara felszedheti, a föld ala. — Had hogy meri aztan ilyen kaputos ember mig azt emlegetnyi, hogy katonatul kel valamit megfosztanyi? — Tanuljon meg, hogy rigi közmondas szerint: minden magyar ember születet katona! A mint egy magyar ember születik, ugyanakor egy csiko izs elletik (ezt olvastam in egy nimet poetaban, a ki benünket nagyon szerete), is egytural egy pisztoly izs ugyanakor születik: mire magyar leginy megnyö, csiko izs megnyö lunak; pisztoly izs megnyö puskanak, is lesz belöle huszar, meg granatos. — Azirt izs katonat bantanyi nem engedek. Ha redukalni kel, nem az arme budgettül kel redukalni, hanem a reichs budgettül.

Erül jut eszembe, hogy az a nagy vasuti öszeitközis otan a locomotivumok között. Ez a locomotivum izs egy uj motivum ara, a mit in mindig mondok. Minek olyan nagyon sietnyi opositioval Bicsbütl legyüvő tehervonatoknak? In egyibirant hasonlo veszedelmeket ugy elkerülni: egyik czugra alitanik conductornak hitelzöt, masikra adost; majd kitudnanak azok egymast kerülnyi, fogadok aztat.

Egyibiranta nevezetes dolog, hogy a drey Jahre Verfassungsstreitnek nem akarja senki lenyi autora. Ludasy ur izs azt mongya, hogy ö nem az. Senki se nem akarja bene „ludas“ lenyi.

Most mig a porosznak mondok valamit:

X X X X X X X X X X X X X X X X	} (Itt ugyan nem! Azt hiszi ön, nekünk is olyan sűrűn van a hatvan forintunk? Szerk.)
X X X X X X X X X X X X X X X X	
X X X X X X X X X X X X X X X X	

— a mi igaz izs

Alazatos szolgálja

Tallérossy von Zebulon.

Szép szerével, mint Bod Pál a muzsikust.

A jó öreg Bod Pál, kivel ez évben ismét egyike a régi jó idők eredetiségeinek tünt le közülünk, sok ideig volt jurátus X. úr, királyi táblai ülnök oldala mellett. A jurátust azon időben család-tagnak tartották; a háznál lakott, az asztalnál ült, s apró bizalmasságokban részesült.

Azon időben még csak német színészet volt Pesten; a táblai ülnök tisztelt neje, és tisztelt kisaszszonyai szorgalmas látogatói voltak a német Thalia csarnoknak. Az akkoriban legkedveltebb német primo amoroso Sch . . . r gyakran eljárt az ülnök házához esténként, mikor nem játszott, s olyankor elhozta magával a gitárját is, s vacsora után véghetetlen sok szép melodiát zengedezett a kisaszszonyok mulattatására, gitár mellett.

Az öreg assessor egyszer reggel azt mondja Pálnak:

— Ugyan, édes fráter, ez a Sch . . . r minden második este itt gitározik és énekel éjfélig; mikor legjobban vesződöm valami pörben a relatio készítésével; egyre pengeti a nótát és dalol hozzá; nem tudok föle dologhoz jutni. Megbánnani nem akarom, hogy vagy egy rossz képpel mutatnám neki, mennyire terhemre van; mert tudja: az ilyen theatristaféle kényes természetű ember; hamar apprehendál; hanem ha maga

fráter, valahogy *szép s. erével*, elszoktatná a háztól ezt a gitárost, — bizony nagyon lekötelezne velem.

— No — majd elszoktatom; szólt hidegvérrel Bod Pál.

— De csak csinyján, tudja, és szép szerével.

— Hát hiszen szép szerével.

Következő este aztán Pál odaállt lesbe a kapuba; s várta, a mig jön a gitáros.

Az pedig nagyon pontos volt: a mint a hét órát ütötte, elő-lebegett szinpadi léptekkel, rinaldo köpönyegét félvállra vetve, sórtató alaku kalapját félsnekklijére nyomva, s jobb kezében hozva a gitárt. Akkor is egy áriát dúdolt. Robert der Diavolo-ból.

Hát a mint belép a kapun, előugrik a sötétből Bod Pál, kikapja a fatalis lantot a kezéből, s úgy vágja a fejéhez, hogy egy percz alatt gitár és kalap menten tönkre zúzik.

— Wart Kerl! Ich werd dir Gitar geben!
— Csak komm her még egyszer ide!

Ilyen *szép szerével* szoktatta el a jó Bod Pál az alkalmatlan énekest a háztul.

Azóta is fennmaradt példabeszédnek: a „szép szerével!”

Valahára megértük hát. !? —

Valahára megértük hát,
Az egyetértés korszakát;
Lajtán túl, és Lajtán innen,
Egy az óhaj mindenkiben.
— Sietünk mind mostanába' :
A jól befűtött szobába. —

Mindenkinek egyez elve
Buzgó igyekvéssel telve,
A reichsrattól egészen fel
Vagy attól le tekintve el
— Úr szegény egyet cselekszik :
Ha megfázott hát melegszik. —

S ha künn járnak az emberek
Kalapjuk magas, vagy kerek
Csak békesség symbolumát
Láthat az ember, — hogy ha lát : —

Mert ha hideg szél kezd fújni :
El szokták a kezet dugni. —

Valahára megértük hát
Az egyetértés korszakát,
A *disznókat* öljük, vágjuk
S a *kalbászt* egyformán rágjuk,
Csúsunk is, ha lehet, szépen
Tudniillik már — a jégen.

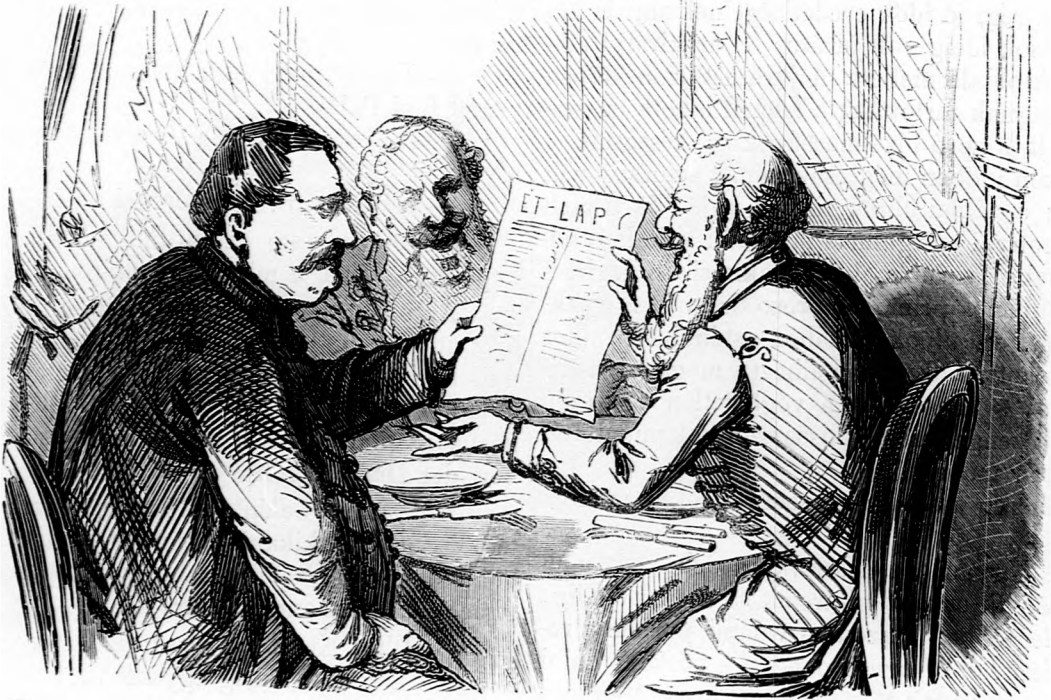
Tilinkós Pista.

A két Miska.

N. M. Hallod-e ezt? A lengyeleknél két év alatt huszonhatezer ember veszett el; itt írják az újságok.

M. M. Ugyan nagy sor. Kérdezd meg a magyar újságokat, azok megmondják, hogy Magyarországon két esztendő alatt harminczhatezer ember veszett el; — hanem az csak praenumeráns volt.

Egy bécsi hírlap leghitelesebb telegrammjai.

I. Deák Ferencz barátaival bizonyos közös ügyekben való megállapodás végett conferentiát tartott s némely pontokban meg is egyeztek.

II. Deák Ferencz, mint szemtanúk hallották, a felforgatási törekedések ellen erélyesen tiltakozott.

Egy bécsi hírlap leghitelesebb telegrammjai.

III. Deák Ferencz bizonyos *fő*érdekű ügyben az illető bizalmi férfúval alkudozásokba ereszkedett, melyek, mint tudjuk, nem maradtak eredmény nélkül.

IV. Deák Ferencz többek jelenlétében észrevehetőleg nyilvánossá tette azon hajlandóságot, hogy az egyenes választásokba ő is kész beleegyezni.

Historiai forgácsok.

⊙ Nagy Péter csár szenvedélye volt a foghuzás, a kít csak előfoghatott, azon irgalom nélkül gyakorlatba vevé foghuzói tudományát. Egyszer egy főtisztje nagy főbenjáró vétket követett el; a csár hivatta maga elé. A tiszt hirtelen felkötötte az állát, s úgy jelent meg. — „Hát neked mi bajod? Tán a fogad fáj?“ rivalt rá a csár. „Igen is, folség“ nyöszörög az, fogát tapogatva. — „Ülj le! melyik fáj?“ kiált rá az uralkodó. A főtiszt feltátja a száját, s denunciól két ép egészséges zápfogat odahátul; a miket aztán a csár menten ki is rántott angol kulcsa segélyével. „Már most hazamehetsz!“ — A bűnös ezúttal két fogával a fejét mentette meg.

⊙ Mikor a francia királygyilkos Damienst lovakkal szaggatták szélyel elevenen, az inai nagyon nehezen akartak elszakadni, s e miatt a lovakat erősen bízatták ostorral. Egy előkelő úrhölgy látvány alatt egészen elérékenyült: „Ah les pauvres chevaux!“ Óh, a szegény lovak!

⊙ Mikor I. Napoleon egyiptomi hadjáratában Friant hadosztályát hirtelen megtámadták a mamelukok; a tábornok ilyen rövid parancsot adott:

„Négyszöget alakíts! S aztán a szamarakat, meg a tudósokat a középre!“

Tudni való, hogy azon hadjáratban a szamarak, mint podgyászfordók, s a tudósok, mint hivatalos archaeologok igen kedvelt egyéniségek voltak.

Adó executió.

— Hát te neked mi jutott eszedbe? eddig olyan pontos adófizető voltál, hogy az egész utczában senki jobban nem félt az executió katonától mint te, s most egyszerre itt látom az előszobádban az adóhivatali felkiáltó jelt.

— Jaj barátom, most is megfizetem én vonakodás nélkül, a minék meg kell lenni; csak hogy most a viláért sem vinném fel magam a városházára; tudod, családapa vagyok; hátha valami találna érni. Inkább megfizetem az executio taksát is, csak hogy helybe jöjjenek érte.

Tizenkilenezedik századbeli haladás.

— No kedves Irmám, hijába dicsekedtem fel a szakácsnémmal; már nem sokáig veszem hasznát. Elviszik.

— Talán valami czubringerné csábitotta el?

— Dehogy czubringerné! Hisz ő is szeretett nálunk lenni, én is szerettem, s azt hittem, hogy évekig nálunk marad, s ahol ni, egyszerre csak jön a hyobs-hir,

saját testvére hozta meg, hogy készüljön haza, mert a gyóni asztalos beleszeretett s el akarja venni.

— Ördög bujjék az asztalosába, hát mikor látta, hogy olyan nagyon beleszeretett.

— Nem látta az soha a leányt magát, csak a *photographiáját*, a mit Zsuzsi a nevenapján küldött haza öregbérésné testvérenek.

Allegoria.

Egy embernek a gyümölcsös kertében nagyon elszaporodtak a hernyók, azt gondolta ki, hogy úgy fogja őket gyökeresen kiirtani, ha felgyújtja a bozótot a fák alatt, s kiperzseli a hernyókat. Célzt is ért, mert nem csak a hernyókat irtotta ki, hanem egyuttal a gyümölcsfákat is.

Cseh gyémántok.

Hogy nevettek, . .

Hogy nevettek, hogy siettek,
Rosz éleket szórni rám —
Midőn kezéd másnak adtad —
Kétszer megnyert Pólikám!

Hahotázva mondogatták:
Szép kis eset csakugyan!
Imhol a szív áldozatja!
Itt a bukott Don Juan!

Egyedül a notárius
Aján támadt ily beszéd:
„Ne e felett kaczagjatok, —
Amazt szánjátok szegényt!“

De nem hitték. — S ime ugy lett.
Ujra enyém kis szived.
Cassándrává lett a jegyző,
Hát a férjed — ő mi lett?

Megkérdezém.

Megkérdezém máma tőle:
Ha igazán szeret-e?
Vagy csak olyan — szalmaláng az,
Melyet táplál kebele?

„Hü ez érzés, ép olyan hü —
Hidd el édes Petikém!
Mint a milyet a templomban
A férjemnek esküvém!“

Vidéki levelezés.

Geodeoleo 1864 utolsó fertályában.

Tisztelt szerkesztőség!

Van minékünk igen derék tiszteletesünk, a kit nemcsak saját hivei, hanem a más vallásfelekezeti lakosok is tisztelnek, szeretnek, mivel ő is megbecsül és szeret minden jóra való embert, s akkor van csak igazi jó kedvében, ha valakivel jót tehet, szóval olyan áldott természetű ember, a ki a légynek sem árt, s talán a szünyogot is sajnálja agyoncsapni, csupa jószívűség; és van egy szintén talpig becsületes rektorunk, hanem igazi keménynyakú kosta, a ki semmiben sem szeret engedni másnak, s úgy tapad saját akaratahoz, mint a kullancs a gypjas állathoz.

Történt nem régiben, hogy temetés lévén, a tiszteletes felszólítá rekturamat a maga humánus érzelme által ösztönözve, hogy majd mikor a halottal egy bizonyos ház felé közelednek, a hol az asszony súlyos betegen feküdt, hagyjon fel az énekléssel, mert a halottas ének, egy az, hogy nem valami különös biztatás lehet a beteg embernek; de más részről az is megtörténhetnék, hogy épen jóltevő álmából verhetnék fel a szokatlan hangok, pedig az álom sokkal többet ér a betegnek az orvosságnál.

Rekturam a Gewerbefreiheitot úgy magyarázza, hogy ha ő nem praescribál a papnak, mekkora prédikációt mondjon, a pap se povedáljon neki arról, hogy miképen énekelje ő ki a halottakat, s csak azért is harsány torokkal harsogtatta az „Imé jö az itélet! Napjaink multon mulnak“ kezdetű halottas éneket, az egész iskolás sereggel egyetemben, a halottas ház előtt és táján.

Temetés után szemrehányólag azt mondá a tiszteletes rekturamnak, hogy Pesten lássa szalmával hintik be az utcát olyan házak előtt, a hol súlyos beteg fekszik, s még a fiakkerek is csendesen hajtnak olyan helyen, a szenvedő iránti kiméletből.

Hát hintettek volna ezek is szalmát a betegjök ablakai elé, válaszolt a megátalkodott rektor.

Remélem még több efféle anyagot fog ő rektorsága az Üstökös számára szolgáltatni, mit el nem mulasztok megírni mások rettentő példájára. Tisztelem a Kakkas Márton és Tallérosi uramékat, meg a becsületes csizmadia pár ő kegyelmüket és maradok az Üstökös rendületlen hive.

* — *

Különösségek.

= Különös, hogy a schweiczerek, a kik maguk republikánusok, látják el az egész világot királyokkal; t. i. a négy királylyal a schweiczerek kártyában.

= Különös, hogy az angol hírlapok megtámadják az angol királynét azért, hogy nem akar pompát ütni, mulatni, a pénzt laute elkölteni. Egyéb bajuk nincsen.

= Különös, hogy Erdélyben a vadállatok kiirtására jutalmakat tűznek ki. Magyarországon pedig még állatkerti részvényeket irnak alá, hogy gond nélküli existenciát biztosítsanak számukra.

A hordón lovagló magyarok.

Barabás Miklóstul hallottuk, hogy egy angol műtárlaton lát egyszer egy képet, mely egy sziklás vidéket ábrázol, a sziklákról patak omlik alá, a patakon nagy boros hordók úsznak, felkioszorúzva, a hordókon pedig ujjongató emberek ülnek a hydrostatica minden szabályaival daczolva.

Kiváncsi volt megnézni a tárgysorozatban, miféle szörny fantázia szüleménye lehet ez a teremtmény? s olvasá a következőt:

„Szüretelő magyarok Karinthiából, kik a Tisza hátán szállítják haza borral töltött hordóikat.“

A jó anglus ilyennek képzelte a szüretet, a karinthiai magyarokat, és a Tiszát.

Komáromi kövezet, vám, és hid vám.

Komáromnak, mint rendszeren a kisvárosoknak, irgalmatlan ros a kövezete, kivéve olyan helyen, a hol, mint például a megyercesi utcán, félöles földréteg van a kövezet fölé hordva, hogy ne kopják, s a hol aztán esős idővel a sárban megrekedt utast azzal biztatják, hogy van annak feneke, de még nem ért odáig a kerék! Pár hó előtt uj sorompók állittattak a város széleire, melyeknél kövezetvám szedetik. A csallóköz felé állított sorompónál, ha valaki hintón utazik, ezt — mint a vámos mondja — tiszteletből nem állítja meg; ha ugyanaz parasztkocsin megy, fizetne 4½ krajczárt, de ½ a vámos accidentiája lesz toties quoties.

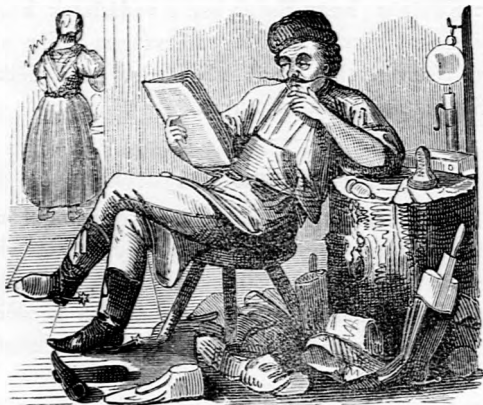
Még szebb a hidvám-szedés! Midőn télen az öreg Duna hidja kiszedetik, akkor a Vágduna hidján dupla vámot szednek. Tán mert az öreg Duna átkelésénél nem szednek vámot télen? Sőt inkább a dereglye rendes díján kívül a hajósok megvárják a borraalót is; midőn pedig a jég megáll, s ezen át lehet járni, a gyalogjárók fizetik épen ugy a rendes hidvámot, mint a kocsik is.

Kérdés.

— Mit jelent az, hogy ezt a legújabb brochuret olyan sokan olvassák a casinóban?

— Azt, hogy megvenni kevesen akarják.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. A beszéd ezüst, a hallgatás arany: — hanem csak eszéjszót és aranyfűst.

— — A bécsi birodalmi tanácsi-pénzügyi-bizottmány addig-addig kálkult, míg kisütötte, hogy a jövő évi deficit 77,777,777 forintos, és 77 krajczárt fog tenni. (Ezt a tíz hetet csakugyan szép lesz keresztül élni).

— — A bécsi kriminális törvényszék a Wanderer szerkesztőjét azért, hogy a porosz király ő felségét megsértette, — hatvan forint bírságra ítélte el. Ugyanennyire ítéltetett itt Pesten az a színész, a ki egy újságíró megsejtett. (Ez az utóbbira nézve szép megtiszteltetés: már most elmondhatja, hogy fejedelmi elégtételt kapott).

— — A londoni régiség-buvarok gyűlésében egy tudós azt állította, hogy a hajdani skótok emberevők voltak; egy másik tudós ezért beleveszett; ez nemzeti szégyen! Egy harmadik tudós aztán megvigasztalta, hogy ne búsuljon, minden nemzet emberevő volt eredetileg, mert első gondolatja minden embernek az, hogy a felebarátját megegye, nem az, hogy szeresse. A negyedik azt állította, hogy az angol kormány sok vad szigeten megszüntette az emberevést, az által, hogy missionariusokat és — malaczkokat küldött nekik. Az ötödik ez állítást czáfolá meg, bebizonyítván, hogy biz azok megtették a malaczkokat is, meg a missionariusokat is. S most is ember hússal élnek, mert ez már az emberi megszokással közös. Erre aztán a többi tudós mind szétszaladt, nehogy még ötet is megegyék.

— — Randon francia tábornagy a marschallok gyűlésében azt mondá kollégáinak, hogy ne reméljék a szép háborús napok visszatértét. (Hiszen a ki már a marschallságig felvitte, az már nem bánja, ha örök béke lesz is; de mit szólnak a hadnagyok? az ám a kérdés.)

— — Az invalidusok kápolnájának felszentelésekor Párizsban, az oltár felett ezen írás lett láthatóvá: „Lajos Fülöp visszaadta Párizsnak I. Napoleon hamvait, s Napoleon Lajos visszaadta az Orleánsok jószágait.“ (Most, ha Napoleon Lajosban logika volna, visszaadná ő is az Orleánsoknak az orleánsi hercegek hamvait, s azzal quittek volnának).

— — Azt írják a lapok, hogy Poroszország egy szénszerpenyőt (Kohlenbeken) akar Napoleonnak átengedni, ha az nem lárma Schlezwig Holstein miatt.

— — A francia korona örökös már lövöldöz is. Egyelőre csak fázványokon kezdi. (Csak azután foglyokon ne végezze.)

— — Pál mester nagyszerű toasztot ivott a szabadsajtó egészségére, másnap aztán kijózanodván, jól leszidatá lapjával a Timest, minek ir olyan szabadon?

Szerkesztői sub rosu.

T. J. urnak. A képszővegek és a Tévedések vers nem használható. Tuba rózsá, magánlevélben válaszolunk. Sch. A. adomája közzöltetni fog. Sz. . . ó József újra megjelenését üdvözljük, s küldeményből több rendbelit használni fogunk. Tallértalanossy Gyurinak Tallérossy Zebulon igen sajnálja, hogy oly későn jutott kezébe az a levél, melyben kérünk, hogy ne vándoroljon ki Rómába, azért, hogy ott az adósságainak két harmadát elvállalják, miután az már mint magyarul mondják: überwunderer Standpunkt. Zebulon itthon maradt s a római adósságokat nem fizetik. Pedig igen jó élez volt az a levélben, hogy ha Zebulon arra ad példát, hogy minden adósságterhelt ember kivándoroljon Magyarországból Rómába; akkor ennek contignatiós országnak kellene lenni, hogy az emberek háromnegy sorával elférjenek egymás fölött. Máskor szivesen látjuk, de így elkésve.

Előfizetési feltételek

az

„ÜSTÖKÖS“

1865-ik évi folyamára.

Egész évre	6 frt — kr.
Félévre	3 frt — kr.
Évnegyedre	1 frt 50 kr.

Jókai Mór,

az „Üstökös“ kiadó tulajdonosa.
(Lakás: Országút 18. sz.)

(Kiadóhivatal: Ferencziek-tere 7. sz.)

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Poldák.